

Carlos A. Aguilera (Kuba)

Carlos A. Aguilera se narodil v roce 1970 v Havaně. S matkou bydleli ve čtvrti El Cerro poblíž centra. Jako dítě nijak zvlášť nevyčínal, jeho rodina se svými společenskými a politickými postoji nelišila od většiny kubánské populace; chodil do Pionýra a jeho matka pracovala jako účetní. V 70. letech jejich život významně určovaly nejen finanční nouze, ale i neustálé výpadky elektřiny. To jsou hlavní věci, které se mu vybaví při vzpomínce na toto období, jež bylo velmi obtížné téměř pro všechny Kubánce. Nedostatek základních věcí nebyl v této době ničím výjimečným. Už v útlém dětství začal pronikat do světa literatury a rozhodl se, že bude spisovatelem. S několika přáteli založil literární skupinu, která se později stala jedním z nejvýznamnějších hlasů současné kubánské literatury – Grupo Diáspora(s).

Aguilera vydal řadu knih, které se setkaly s nemalým ohlasem. V roce 2001 mu německý PEN klub nabídl stipendium. Výjezd mu kubánské úřady umožnily až pod mediálním nátlakem nejen ze strany německého PEN klubu, ale i starostky města Bonn, kde měl během stipendia pobývat. Na Kubu už se nevrátil. Po úspěchu svých děl získal další stipendia v Německu, Rakousku, a nakonec v České republice, kde nyní žije se svou českou manželkou. Nadále se věnuje psaní, jeho knihy se překládají do mnoha jazyků. Angažuje se také v projektu InCubadora, který podporuje síť nezávislých knihoven na Kubě.

úryvek z románu *Oblomovská říše* přeložil Petr Zavadil

Oblomovská říše

Pavouci, pavoučci, tlustí pavouci, polopavouci... Pokaždé, když Oblomov Jednooký usínal, začali mu z hlavy vylézat pavouci. Pavouci, kteří mezi sebou s rámusem kopulovali, nebo pavouci s krátkými tmavými nožkami, trochou chloupků na okrajích a s křížem na hřbetě. Pavouci, kteří mu šplhali po tváři, jako by už patřila mrtvému a jako by to jediné, co ještě smysly mohly vnímat, byl pocit, který probouzely je jich nožky, napůl mrazivý děs a napůl svrbění. Pavouci, kteří se přes den rozplývali, brali na sebe obličej známých a na dlouhé hodiny po sobě zanechávali divný dojem, kteří se spouštěli z odpad ní roury a přežívali ve vlhkém prostředí; kteří skákali, kteří se natřásali, kteří kousali. Hloupí pavouci, vždy připravení zhynout pod něčí botou... Pokaždé, když Oblomov Jednooký usínal, zdálo se mu ve skutečnosti o bohu. O bohu v těsné kazajce a s maličkým zubem. bohu téměř plešatém, kulhavém, šarlatánském. O stejném bohu, kterého jednou potkal v Drážďanech a po kterém občas nemocní házeli klobásou. Nic se nevyrovná tomu hodit po bohovi klobásou, řekl mu se stříkačkou v ruce jeden z ošetřovatelů ve Schlossu Sonnenstein. Vidět ho, jak se do té klobásy zakusuje, zopakoval. Nejdřív dělá nechápavého, dvakrát ten Wurst obejde a potom se posadí. Olízne ho jako kočka a nechá si stéct tuk na kazajku a do pupíku. Takový už je sonnensteinský bůh, opakoval mi ošetřovatel jednou, dvakrát, osmdesátkrát. V euforii. Náš bůh, řekl mi, zatímco jsem vcházel do jeho klece a díval se, jak polyká poslední kousky masité ho střívka a začíná tančit podivný foxtrot. Raz-dva-tři, foxtrot. Razdvatři, foxtrot, křičel energicky bůh tak, aby ho všichni

v sanatoriu slyšeli. To byla jeho pomsta, řekl mi. Moje pomsta, zopakoval. Nechtějí tady snad mít spoutaného boha, kterému předhazují klobásy, jako by byl nějaká krysa v krabici? Tak foxtrot pro všechny, křičel, až mu praskaly žíly. Fox trot a pomstu. Přesně to si svět zaslouží, hulákal. Ošetřovatel mi říkal, dejte si pozor, může vás kousnout. Ale ne, bůh jenom hulákal, směšně chodil z jedné strany na druhou a křičel. To byla jeho pomsta. Sonnensteinská pomsta, říkal. Pruská pomsta. Kdo to kdy viděl, aby připoutávali boha koženými řemínky k posteli, co, no tak řekni? Kdo to kdy viděl? Už ani ta kazajka mi neseď, říkal mi. Jen si to zkus sám, a přibližoval se ke mně. Zkus si to, a mával prstem od mého oka ke svému knoflíku a od svého knoflíku k mému oku. Za to všechno mohou ošetřovatelé, říkal mi a vystrkoval přitom černou špičku svého nazelenalého zoubku, jako by se mu zničehonic vyviklal a už mu pořádně nezapadal do pusy. Víš, co jediné musíš umět, abys tady mohl být? řekl mi. To jediné, co musíš umět, řekl mi, je žrát klobásy. To jediné! A pokračoval ve foxtrotu. To jediné! A tvoje matka mi to teď dokáže, zastavil najednou směšné kymáčení svého těla. Teď hned nám to dokáže, ukazoval znovu svým špinavým pařátkem na mé sirné oko. Poslal jsem ji k Biswangerovi. A začal se smát. Řekl jsem mu: Biswangere, vem si ji! Nestrávila snad celý život žvaněním o Velkém Inkvizitorovi a o třínohém lišákovi? Tak teď uvidí, co je takový třínohý lišák zač. Biswangere, zakřičel jsem na svého švýcarského psa, vem si ji. Donuť ji mluvit o jihoamerických indiánech. Teď konečně ta tvoje mamuška pochopí, co to znamená brát moje jméno nadarmo. Dokonce se znovu naučí to, co už kdysi uměla. Biswanger má ohromný úspěch, uvidíš. Ukáže ti i to, o čem se ti ani nezдалo. Promění všechna tvoje slova v hmotu. Pokud si ujíždíš na černém lišákovi, tak ti Biswanger ukáže černé lišáčky. Černé lišáčky, kteří lezou nahoru a dolů, kteří blouzní, kteří poskakují, kteří pobíhají. Nasype ti černé lišáčky i do polévky. Pokud jsou pro tebe tím pravým pavouci, tak ti Biswanger ukáže černé pavouky. Ještě se neobjevil případ, který by Biswanger svou samoléčbou nevyřešil. Posadí tě na dlouhé hodiny na židli, a když z ní vstaneš, máš před očima všechny možné lišáky nebo pavouky. Jen se podívej na svou matku! Teď už nejenom vidí lišáky, teď už dokonce ví, kolik tesáků lišáci mají. Biswanger je génius, to mi věř. Sám jsem ho stvořil. A jeho švýcarské sanatorium je mé oblíbené místo. Jsou tam stromy a ustavičný chládek. Lavičky, z kterých je vidět do přírody. Hadice se studenou vodou, které uklidní každého, kdo by si myslel, že je silnější než ošetřovatelé. Dávkované prášky. Biswanger tě po sadí na židli a nechá tě, aby sis lupou prohlédl všechny své sny. Jeden po druhém. To, čím jsi chtěl být, i to, čím jsi být nechtěl. Po čem jsi toužil a proti čemu jsi se rouhal. Biswanger tě na celé dny posadí před bílou stěnu a nedá ti ani klobásu ani nic jiného. Sny. Biswanger ti ukazuje jenom sny. Zařídí, že jim rozumíš záběr po záběru, jako by život nebyl nic jiného než album, ve kterém se jedna a ta samá fotka opa kuje tak dlouho, až ti začne plesnivět v paměti. Ne říkala snad *mamuška*, že má v plicích plesnivou díрку, kvůli které plivá krev? Tak teď bude mít takovou díрку i v hlavě. Díрку-Biswangera. Když tě Biswanger kousne, radši zavři oči a rozluč se. Biswangera jsem vycvičil osobně, v Kreuzlingenu. Řekl jsem mu, postav si tady své sanatorium, já ti pošlu nemocné. A nezklamal mě. Nikdy. Hodil jsem mu kost a Biswanger se zakousnul. Že prý je moc filosofů! Biswanger se o to postará. Moc politiků! Biswanger to vyřeší. Udělá jim díрку do hlavy a hotovo: začnou žvatlat o jihoamerických indiánech. V tom je Biswanger úplný génius. Nechá tě celé roky mluvit o jihoamerických indiánech, a dokonce

mluvit s velkým jihoamerickým náčelníkem, a ty si toho ani ne všimneš. Já jenom řeknu: Biswanger, trhej, a už si tě usazuje před bílou zeď říká ti: Pane, zavřete oči... V tom na něj nikdo nevyzraje, to mi věřte. Naučil jsem ho na železné kosti. Člověk ji vyhodil do vzduchu a křiknul na něj, utíkej. A Biswanger nikdy nenechal žádnou dopadnout na zem. Když Biswanger kousne, vyjde slunce, prohlásil dokonce jeden z jeho pacientů: takový trpaslík posedlý uměním. Když Biswanger kousne, opakoval mi ten trpaslík, člověk dokonce chodí rovněji. Biswanger je fenomén. Dejte na mě. Nechodí za tebou s žádnou zatracenou koňskou stříkačkou, jaké tu na mě vytahují ošetřovatelé a snaží se mě s ní zastrašit. Ne. Biswanger ne. Biswanger nepoužívá stříkačku ani nic podobného. Biswanger ani nemluví. Posadí tě na celé dny samotného proti bílé stěně a nechá tě, abys postupně našel sám sebe. Sám od sebe. Nikdo neodchází od Biswanger, aniž by litoval toho, jak byl k ostatním netolerantní, svého nedostatku trpělivosti, svých předstíraných bolestí, své povýšenosti. Biswangerova metoda vyřeší všechno. A když už máš stěny plné zuby, šup, studená voda, aby ses trochu zchladil. Nestěžovala si tvoje matka na paní Zolovou? A to jsem se přitom chtěl na poslední chvíli slitovat a poslal jsem jí Zolovou, aby se nenudila. Jenže vy Oblomovové máte černou duši. Položil jsem pěvkyni ve dle ní proto, aby jí vyprávěla anekdoty, utěšovala ji, dělala jí společnost při té kalvárii. A nic. Proto teď Biswanger. Jen se na ni podívej, už si ani nestěžuje. Už nemluví o lišácích ani o Velkém Inkvizitorovi ani o svíčkách proti uřknutí ani o ničem jiném. Teď říká, že bílá stěna je jediná cesta. Biswanger jí občas přinese nějaký čajíček a ona ho ani nevypije. Bílá stěna se jí zaklínila do těla a nenechá ji ani nadechnout. Přesně to se ti stane, když se tě chopí Biswanger. Vleze do tebe, pěkně pomaličku, jako by se plazil nějakou rourou, a kousne tě do zátylku, aby ses přestal hýbat. Já jsem Biswanger cvičil s železnými kostmi, kdybys nevěděl. Házel jsem mu je pořádně daleko, aby se k nim nemohl dostat, a stejně se s nimi vždycky vrátil, jako by se mu díky rozbité tlamě ještě víc zaostřovaly zuby. Takový je Biswanger: samý tlak, samý vztek, samý důvtip. Když chytne, už ne pustí, i kdybys křičel, dokonce i kdybys ho mlátil. Tak jsem ho vycvičil, aby byl imunní vůči jakémukoli sentimentu, jakémukoli fňukání. Tvá matka se nedokázala proměnit ani v pořádnou fenu. Myslela si, že je nezávislá, výjimečná, jako by už po ní nic jiného ne existovalo. Jen prázdnota. A tím jediným, kdo tady může blouznit o mém jméně, jsem já sám, řekl, a ne nějaká zatracená souchotinářka. Proto jsem jí udělal tu díрку na plicích, aby viděla, jak nakládám s uzurpátory. Nezabím je. Někde jim udělám malou díрку a nechám je, aby sledovali, jak se postupně rozkládají; jak tou dírkou začínají zapáchat. V tom je ukrytá veškerá moudrost: ukázat jim, kde smrdí. Všech no ostatní jsou pouhé výstřelky. A všichni si myslí, že o mě vědí spoustu věcí. Když jsi vešel, dokonce i tito ošetřovatelé ti o mě namluvili spoustu věcí. Tak dnes vypadá jejich řemeslo. Hlídat mě, dávat mi najíst, připoutávat mě k posteli, zakazovat mi foxtrot... no, pěkně zdegenerovali. Proto do toho někdy dám všechno, a to pak jeden z těch ošetřovatelů začne zabíjet policajty nebo si najednou udělá díрку do močové trubice a začne smrdět, jako by se vzdálenost mezi ošetřovatelem a pacientem rovnala nule. Není snad právě tohle život? Ten, kdo drží stříkačku, vy hraje. Proto jsem Biswangerovi zakázal použít u tvé matky jakoukoli profylaxi. Aby umřela tak, že se rozplácne o bílou stěnu v Kreuzlingenu. O krásnou bílou stěnu v Kreuzlingenu, už teď proslulou svými výsledky. Koho před ní posadí, ten zazpívá. Nikdo před ní nevydržel moc

dlouho, niž zaspíval, než ho vzali na procházku. I ten slavný Kropotkin, který tě zamlada tolik fascinoval, zaspíval jako nikdo, poté co strávil pár dní před „hrobem“. Slůvko anarchie už nemohl ani slyšet. Čím častěji někdo zmiňoval slůvko anarchie, tím pronikavěji zpíval. Dokonce během procházky po Kreuzlingenu vystříhl tenhle Kropotkin pár baletních krůčků. Ruské písně, japonské písně, mongolské písně. Anarchisté mají úžasný repertoár. Člověk by si myslel, že někdo tak tlustý a s takovými vousy se nemůže nikdy dojmout, ale to jsi neviděl Kropotkina, jak pláče a přitom tleská: plesk plesk plesk, plesk plesk... Musel bys ho vidět, jak zpívá Allein Gott in der Höh' sei Ehr, abys pochopil. Bílá stěna je budoucnost, to mi věř. Z anarchisty udělá tenoristu, z bojového psa křečka, ze zeložrouta básníka. Všechno přikryje vápenným přehozem a léčí. Je to jako led, všechno ho taví, dokud neroztaje. Řešením je nerozmrznout, jak pokřikuje Biswanger, když si nasazuje brýle. Dát si pozor, aby nic neroztálo, jak mi říká mezi dvěma kostmi Biswanger. Uvidíš, jak bude moci tvoje matka soutěžit i s nejvybranější italskou pěvkyní. Bude zpívat to nejlepší Ave Maria, jaké kdy na Východě zaznělo. Nejdřív z ní vyjde tenoučký plachý hlásek a potom nabere na síle. Uvidíš. S tvou matkou je to vždycky stejné: nejdřív ne smělá, pak arogantní. Dokonce když jsem jí nechal vyrůst křečové žíly o celém těle, byla nejdřív nesmělá a potom arogantní. Ve dne v noci se houpala v tom dřevěném křesle, ukazovala křečové žíly celé rodině a mluvila o milosti Boží. Neuvěřitelné. Byl jsem přece tím, kdo ji vytrestal, jak jsem jí asi mohl prokazovat laskavost? S pitomci je těžké pořízení. Vidí velikost ve všem. Měl jsem tvé matce nechat vybujet rakovinu v jazyku, stejně jako tvé babičce a prababičce. Rakovinu, aby se před ní pokaždé, když pohne rty, všichni rozutekli. Aby jí na jazyku vyrostly zelenobílé kuličky, které by vybuchovaly jako balónky, a aby musela polykat vlastní hovna, ten smradlavý hnis, kterého má plný mozek. Jen si představ, co by asi tak teď zpívala s rakovinou jazyka. Nic. Byla by pěkně v klidu a nic by nezpívala. Seděla by s vymetenou hlavou před bílou stěnou a nic by nezpívala, což by znervózňovalo Biswanger. Takže ne, radši ne. Rakovinu na plicích. Křečové žíly na plicích. Průjem na plicích. Budu ji postupně vykuchávat. Udělám z jejích plic klobásu. Nemluvila snad o spáse? Tak ať teď ukáže, že spása existuje. Nechám ji pohřbít v obyčejné truhle natřené načerno, na které ne bude ani jméno ani datum ani kříž ani nic. Aby se o ní už nikdo nikdy nedozvěděl. Biswanger už na tom pracuje. Dnes vyrazil se sekyrou do lesa a našťípál dřevo. Řekl jsem mu, postav jí malinkou truhličku. Takovou, aby se do ní nevešla celá, řekl jsem mu, aby i na onom světě věděla, co je to bolest. Malinkou truhličku, kam se nevejde celá, o které ji bude potře ba rozsekat na kousky, jako když se porcuje kráva. Nech ji pěkně u stěny, řekl jsem Biswangerovi, a až umře, šup, sekyrou do hlavy, sekyrou do plic, sekyrou do střev, sekyrou do hnát. Ať vyrazí na onen svět v podobě hlavolamu. A už jí o tom začni vyprávět, řekl jsem mu, ať pořádně trpí. Nic mi nepůsobí větší slast než vidět, jak se sekyry zakusují do těch, kdo trpí: všichni jenom napodobují jednotu, kterou já ztělesňuji. Opravdu se považujete za světce? Tak sekyru. Biswanger to obstará. Biswanger obstará všechno. Obstará dokonce svíčky na tvůj pohřeb. Postaví tvou rakev doprostřed sálu a ke každému jejímu rohu rozestaví čtyři vysoké svíce, aby na ně každý viděl. Čtyři vysoké svíce z ryzího vosku, které dlouho hoří a napodobují zvuk papíru. Na tohle je Biswanger nejlepší. Občas dokonce přilepí na svíce červený křížek, aby ten zvuk byl hlasitější a pomatenci z Kreuzlingenu si mohli myslet, že to je duše zesnulého, která se očišťuje, zbavuje

se špatné energie, vznáší se. A měl bys vidět, co mezitím dělá Biswanger. Vyjde ven v úplně černém plášti a s náhrdelníkem dřevěných korálků a tancuje. Tancuje, dokud únavou skoro nepadne do truhly. Tancuje, jako by byl vyslaný z onoho světa, aby si odnesl každý kousek mrtvého do nebes. Říkám ti, Biswanger je génus. To s tím tancem jsem mu ani nedoporučil já. Vzešlo to z něj, z jeho tvořivosti. Stejně jako nahrávky s písničkami bláznů. Sbírá je a potom je prodává v nedaleké trafice. Prodává je coby jedinečný-ryzí-hlas nebo něco takového. Není snad dobře známá věc, že tváří v tvář smrti se tvůj hlas zkoncentruje natolik, že přijde o veškerou váhu, o veškerou zášť, veškerou žadonivost a zbyde z něj, jak se lidově říká, jen kost a kůže: tedy hlas sám o sobě? Tohle všechno, a nejen to, Biswanger ví. Proto se tě ujme, když umíráš, a nahraje tě. Nahrá vá tě tak dlouho, dokud se tvůj hlas neztenčí natolik, že už není možné ho napodobit. A potom ho prodá. Hlasové nahrávky prodává jako hudbu, fyziologický melos, předmět. Ne jako hlas duše. Duše neexistuje. Duše je fyziologie a hlasy, které Biswanger prodává, jsou stejně skutečné jako střevní zácpa. Duše je čirý švindl, podvod. Něco, co si vymýšlejí idioti jako tvá matka, aby ještě víc zmátli ty prdelní ksichty, co jim to věří. Slyšel jsi mě snad někdy mluvit o duši nebo o něčem podobném? Duše je svíčka. Svíčky, které ti Biswanger staví k rakvi a které shoří. Ten jejich zvuk. A není nic fyziologičtějšího než ten zvuk. Nic hmotnějšího. Naštěstí je Biswanger čipera. Nejenže dokáže vytěžit bílou stěnu, on dokáže mít prospěch i z tvého posledního hlasu, ze zvuku bez kostí, bez obličejů, bez šlach, bez žil. Z hlasu-roury, do kterého už nic nezasahuje, dokonce ani city, jako když řezník čtvrtí prase a věší je na hák. o je ten hlas, který se Biswanger naučil slyšet. Slíbí ti pořádnou dávku morfia, a to se musí vidět, jak blázní začnou hned kymáčet hlavou a dávají se do zpěvu. Dokonce Glagolskou mši by zazpívali, kdyby je nechali. Za trochu morfia by znásilnili i vlastní matku, kdyby je nechali. A právě tohle Biswanger dobře ví; a umí toho využít. Lidská bytost je samé napodobování, pouhé stádo, a za jediný gram nějakého „oblbováku“ dokáže vrazit vlastní matce třikrát sekýru do hlavy. Právě tohle Biswanger dobře ví. Proto když se postaví do trafiky a požaduje o pět gröschen víc, můžu se jen smát. Lidský hlas je morfium. Lidé si ty nahrávky kupují, aby se doma posadili do křesla, nalili si alkohol a poslechli si je. Poslouchat hlas někoho, kdo má těsně před smrtí, jeho ochablý hlas, je přivádí do extáze, zavírají oči a uzavírají mír sami se sebou, se všemi zločiny, které kdy spáchali. Zavírají oči a zapomínají. V tom je zakopané to morfium, to tajemství. Proto existují hlasy, které stojí přes pět gröschen. Hlasy, které je těžké zvážít kvůli vysokému stupni rafinovanosti, jemnosti, „říznosti“, jíž se vyznačují, jako by se kastrace místo genitálií odehrávala přímo uprostřed těla. Kastrace všech starostí a všech úzkostí. Tyto hlasy si Biswanger musí schovávat a nabízet je pouze sběratelům. Lidem, kteří dokážou vychutnávat a odlišit hlas x od hlasu y. Tyto hlasy Biswanger skoro vyvažuje zlatem. A přijde mi to správné. Všechno má svou cenu, i když si to blbci neuvědomují a podvodníci toho zneužívají, aby se mohli vysmívat ostatním. Všechno se musí prodat za skutečnou cenu. Kdyby tvá matka prodala své projevy za jejich skutečnou cenu, jako to dělají všichni ostatní, nechal bych ji na pokoji. I tuberkulózy bych ji zbavil. Osobně bych přišel vyleštit obě její plíce, jako by to byla dvě podkrovní okénka. Ucpal bych a vyléčil nepříjemný zápach. Jenže ona ne. Měla pocit, že je vyvolená. Že je víc bůh než bůh. A proto jsem se podíval na Biswangera a řekl mu, vem si ji. V takových chvílích je Biswanger neomylný. Když tě chytá za zátylek, nikdy

nemine. Ani když do tebe třikrát zarazí sekýru, aby oddělil tvé tělo. Je vytrénovaný železnými kostmi, na to nezapomínej. Každý, kdo to chce v tomhle světě někam dotáhnout, musí trénovat s železnými kostmi. A můj švýcarský pes je na to expert. Nejdřív bílá stěna. Potom zpěv. Pak nahrávky a peníze. A potom truhla. V tom je neomylný. Dělá to už léta. To, co ostatní děsí, je pro něj rutina. Rutina a rozkoš, protože on si svou práci opravdu užívá. Ne jako ti, kdo věčně remcají. To on ne. Když je potřeba kousnout, kousne. Když je potřeba tě pohřbít, pohřbí tě. Pokácí i stromy, pokud mu to nařídím. A vždycky se stejným obličejem, s bradkou vždy čistě zastři ženou, se svěžím výrazem a s pečlivou pěšinkou ve vlasech na temeni. Je to mistr dobrého vychování a tajemství. Dá se mu věřit. Chce peníze a přiznává to, neschovává to za žádná kázání ani vímjákové charity; za žádný hnus. To já jsem ho naučil, jak poznat sám sebe. Proto vlastníma rukama vyhloubil díru, do které bylo potřeba strčit truhlu se zbytky tvé matky, a zase ji zasypal, tak jak jsem mu přikázal. Nechci, abyste ji ještě někdy našli. Zapomeňte na ni, řekl. Zapomeň na ni, řekl mi. Už je mrtvá a tři metry pod zemí. Už ani nezpívá. Takže zapomeň. Mrtví našťěstí nezpívají. A hlas tvé matky byl až do poslední chvíle dost příšerný. Takže zapomeň. Nikde se nedovíš, kde ta její truhla je. Ani její truhla ani její kosti ani ten smrad, který pro ni byl tak charakteristický a z kterého všichni v Kreuzlingenu šileli. Vydal jsem takové rozkazy, abys nemohl nic najít. To je to nejmenší, co si za to mohu účtovat, když už Biswanger ani ne mohl prodat její nahrávky. To nejmenší. A teď zmiz. Raus! Foxtrot je těžká věc. Silový tanec, který vyžaduje energii, mozek, představivost. A právě času já nemám nazbyt. Takže dělej, hni sebou, nebo zavolám Biswangeru...

Mao

A přesto je dnes slavný díky svému slavnému metafyzickému
mozečku
a ne kvůli té lyrikproletářské diskusi mezi vrabcem žlutobřichým
jenž padá a vrabcem
žlutobřichým
jenž letí
nebo závorka
mezi vrabcem žlutobřichým jenž padá a vrabcem žlutobřichým
jenž neletí
jak to s úsměvem definoval hospodář Mao
a jak řekl: „Tamhle, zabijte je...“
a ukázal na hustý prostor lehký jako ten nejdiný vrabec
žlutobřichý
z kterého se teď stal „odporný vrabec žlutobřichý“ nebo „pramálo
ekologický vrabec
žlutobřichý“
radikální nepřítel pro / radikální nepřítel do –

který ničí pole: „byrokratická ekonomika rýže“
plení na poli: „byrokratická ekonomika ideologie“ svýma nožkama raz-2-tři
(dutodutýmamimochodnýma)
veškerý maosmysl
jak dějinně upozornil (či opravil) soudruh Mao
ve své snaze už po x-té přimět lid myslet:
„tu hloupou masu

jež se organizuje
pod měkkým konceptem
lidu“
jež nikdy nepochopí maodemokratik v jejím boji
proti vrabci
který se mění na
žlutobřichého
ani maodemokratik v její (téměř totalitární) snaze
nemyslet na
toho vrabce
žlutobřichého
který nečiní rozdíl mezi nadhodnotou obilí a nadhodnotou rýže
takže nečiní rozdíl ani mezi „tradicí
obilí“ a
„tradicí
rýže“
jak ozřejmil Mao úderem pěsti do stolu a pronesl:

正名

anebo jinak: 1000 mrtvých vrabců: 2 hektary
rýže / 1500 mrtvých
vrabců: 3 hektary
rýže / 2600 mrtvých
vrabců: 5 hektarů

rýže
čili opakují tǐng míng
kde se koncept násilí ruší konceptem smyslu
(období čínské
krabičky)

a kdy koncept násilí už nesmí být promýšlen jinak než na základě

„pravosti“ konceptu
jednosmyslnosti (jak
velmi záhy objasnil
předseda Mao a
jak velmi záhy
řekl: „když dělník
kráčí extenzivně:
zničte ho / když
dělník kráčí
intenzivně: zpocené
tváře s 1 vředem
smyslu“)
podtrhává metaforou netrhlinu jež musí existovat mezi maodemokratií
a smyslem
a podtrhává stejnou metaforou trhlinu jež existuje
mezi tradicí a
nesmyslem: původcem
násilí a
antipořádku / původcem
nehistorie a „literárních
salónků se spisovateli
bezesmyslu“
jak na velké a bílé papíry zaznamenali ochočení opisovači
tatička Maa
a jak později zaznamenal opisovač Ki v poslední
verzi svého života a příběhu předsedy
Maa (3 díly) kde

vysvětluje to čemu filozof
Mao říká „překonání
feudohistorie“ a
jak / jak / jak (upřesňuji)
v minulosti přešli od
feudohistorie (a
mikrohistorie) k
ideohistorii a k
ekohistorii a dokonce
od „nezaujatého
pozorování historie“
k „nenápadné
manipulaci historie“

(Peking / Peking: je třeba
vrátit se do Pekingu...)
jak přepsal opisovač Ki v tom corpus intellectualis soudruha
Maa
a jak byl nucen opravit (ted' už definitivně
civilista) Mao tím že
popadl nůž
přiložil ho na
nejmenší prst
opisovače Ki a
(tónem téměř
dialektik / vojenským
téměř) mu řekl
„až dolů a
na doraz“
(křřup...)